

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Damian Dibben

HISTORY KEEPERS: THE STORM BEGINS

Copyright © 2011 by Damian Dibben

Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-833-5

DEJMIJAN DIBEN

ČUVARI
ISTORIJE
POČETAK OLUJE

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Klodinu,
i za Alija, kog nikad neće upoznati*

1.

STEPENIŠTE U SPOMENIKU

One noći kad je Džejk Džouns saznao da su mu roditelji izgubljeni negde u istoriji, besnela je izuzetno jaka oluja. London još od davno zaboravljenog uragana iz 1703. godine nije video takvo nevreme s vetrovima, čije je fijukanje bilo nalik urliku a kiša toliko jaka da se u slapovima slivala.

Stari *bentli*, tamnoplave boje, usred oluje sporo je odmi-cao ka severnoj obali preko nabujale Temze, na mostu Tower. Farovi i brisači su radili punom parom. Borili su se sa zaslepljujućim daždom.

Na udobnom kožnom sedištu u zadnjem delu automobila je sedeo zabrinuti dečak – četrnaestogodišnjak maslinaste puti, kovrdžave tamne kose i smelog, bistrog pogleda. Bio je u školskoj uniformi: sakou, crvenim pantalonama i iznošenim kožnim cipelama. Imao je i školsku torbu, nabreklu od knjiga i svezaka. Na sakou je bilo njegovo ime *Džejk Džouns*, izvezeno izbledelim velikim slovima.

Džejk je krupnim smeđim očima proučavao dve prilike iza staklene pregrade u prednjem delu automobila. Visoki, nadmeni gospodin u strogom crnom odelu i cilindru je se-deo pored uniformisanog vozača. Razgovarali su prigušenim tonom, iako dečak nije mogao da ih čuje od debelog stakla.

Njih dvojica su ga pre pola sata kidnapovali.

Dečak se vraćao kući iz škole preko parka Grinič, kad su oni izronili iz senki ispred Kraljevske opservatorije. Rekli su mu da mora da pođe s njima. Objasnili su mu da ga čeka tetka, a on je ne verujući reagovao. Postavio je sumnjičavo pitanje, baš kad je kiša počela da pada. Nekoliko kapi se za tili čas preobrazilo u pljusak. Neznanci su prešli u akciju. Vozač mu je pritisnuo maramicu na lice i on je udahnuo isparenje oštrog, nakiselog mirisa od kog mu se činilo da pada. Uskoro se probudio u zadnjem delu velike limuzine.

Uspaničio se baš kad je zaglušni udarac groma potresao same temelje mosta Tauer. Proučavao je unutrašnjost limuzine obložene tamnom svilom. Bilo je očigledno da je svojevremeno bila veoma luksuzna, ali su ti dani davno prošli. Ručice na vratima koja je bezuspešno pokušao da otvori čim je došao svesti, bile su pozlaćene. Nagnuo se napred da bi bolje osmotrio jednu od njih. Nasred ručke je bila precizno izvedena gravira: peščani sat oko kog su kružile dve planete.

Čovek u cilindru ljutito se osvrnuo. Lice mu je ostalo u senci. A kad mu je Džejk odlučno uzvratio pogled, nadmeni gospodin se naglo okrenuo i nastavio da posmatra drum.

Stari *bentli* je prešao preko mosta. Prošao je lavirintom gradskih ulica i konačno se spustio niz Fiš Hil i zaustavio na malom kaldrmisanom trgu, u senci velikog spomenika. Džejk je pogledom ispratio gigantski stub od sjajnobelog krečnjaka,

koji je s čvrstog kvadratnog postamenta stremio ka olujnom nebu. Na njegovom, kako mu se činilo, nekoliko stotina metara visokom vrhu, stajala je usplamtela, zlatna urna.

Setio se da je već video neobični spomenik. Nabasao je na njega jednom kad se s roditeljima vraćao s propalog izleta u londonske tamnice (nespretna utvara se okliznula u barici lažne krvi, pa su radnici obezbeđenja morali da upale svetla). Otac se uzbudio kad ga je video. Počeo je da mu objašnjava istoriju zdanja zvanog *Spomenik*, dela Kristofera Vrena. Veliki arhitekta ga je podigao u znak sećanja na veliki londonski požar. Predočio mu je da se do pozlaćenog vrha stiže spiralnim stepeništem, unutar građevine. Džejka je to oduševilo i hteo je da se popnu uz stepenice. Otac se smesta složio. Vazda dobro raspoložena majka se uspaničila iz veoma zagonetnih razloga i zatražila da se vrate kući pre nego što počne gužve u saobraćaju. Seća se da se tužno osvrtao dok su ga odvlačili od veličanstvenog stuba.

Čovek u cilindru je izašao iz kola i podigao kišobran. Čvrsto ga je držao kako ga vetar ne bi odneo. Otvorio je zadnja vrata i pogledao dečaka u oči. „Sledi me. Ne razmišljaj o bekstvu.“

Sada je s nepoverenjem posmatrao otmičara. Vitki muškarac je bio elegantno odeven. Nosio je svilenkasti cilindar, beli okovratnik i crnu kravatu. Tamno, jutarnje odelo, uske pantalone s diskretnim prugicama i besprekorno izgancane čizme su mu savršeno pristajali. Imao je upečatljivo lice, s plemićkim orlovskim nosom, visokim jagodicama i crnim bezizražajnim očima.

Munja je ponovo sevnula, osvetlivši bogate kišne zastore.

„Požuri“, dreknuo je nepoznati. „Dajem ti reč da nismo neprijatelji.“

Dečak je prebacio školsku torbu preko ramena i oprezno izašao iz auta. Nadmeni gospodin ga je čvrsto stisnuo za ruku. Drugom rukom je pokucao po prozoru kako bi privukao vozačevu pažnju. Električni prozor se bešumno spustio.

„Požuri po njeno veličanstvo.“

„Kako vi zapovedate.“

„I ne zaboravi gospođicu Sen Onore. Ona je u Britanskom muzeju, verovatno u odeljku egipatskih starina.“

„Među egipatskim starinama“, ponovi šofer rumena lica.

„I, Norlande, zapamti da isplovljavamo za jedan sat. Tačno na vreme, da li ti je to jasno? Nema posete kladionici ili nekom sličnom, nedostojnom svratištu.“

Šoferu se poslednja opaska nije dopala. Neiskrenim osmehom je prikrrio nezadovoljstvo. „Razumem. Isplovićemo za jedan sat“, rekao je i podigao prozor.

Džekovo srce je zakucalo dvostruko brže. Preplavio ga je adrenalin pa se otrgnuo iz neznančeve ruke i jurnuo preko trga.

Visoki čovek je smesta reagovao. „Zaustavite ga!“, dreknuo je nekolicini službenika koji su hitali ka ulazu u podzemnu železnicu. Glas mu je bio do te mere zapovednički da nisu sumnjali u dečakovu krivicu. Potrčali su da mu prepreče put. Okrenuo se na petama, promenio pravac i naleteo na otmičara koji ga snažno udari čelom u vilicu.

Dečak je uspeo da se održi na nogama, ali njegov progonitelj nije imao toliko sreće. Zateturao se unatraške na mršavim nogama. Poleteo je u vazduh i završio u povećoj blatnjavoj bari. Cilindar se otkotrljao do postamenta. Džek je krajičkom oka video kako otmeni kišobran leti ka nebu, u pravcu orijaške kupole Katedrale Svetog Pavla.

Potisnuo je strahove i potrčao ka gomili mršavih udova i prljave odeće. I vozač je uspaničeno napustio automobil, a službenici se naglo zaustaviše.

Džejk se obratio nepokretnoj prilici. „Kako vam je?“, upitao je plašeći se najgoreg. Imao je bogat, rezonantan glas, nesvojtven dečacima njegovih godina.

Gospodin je konačno okrenuo glavu. Polako se uspravio u sedeći položaj. Činilo se da ne opaža pljusak. Elegantnim pokretom dugoprste šake je sklonio mokru kosu s čela.

Dečaku se oteo uzdah olakšanja. „Žao mi je, ali nisam znao da ste bili iza mene. Kako se osećate?“, ponovio je brižnim glasom. Pružio mu je ruku kako bi mu pomogao da ustane.

Elegantni neznanac je zanemario dečakov ljubazni gest i ponovljeno pitanje. Obratio se vozaču. „Šta čekaš? Isplovljavamo za jedan sat!“, prosiktao je pre no što se besno obratio skupini službenika. „Nikad niste videli da neko pada?“

Njegov gnevni glas je naterao službenike da nastave svojim putem. Vozač se vratio u limuzinu i pokrenuo motor. Automobil je krenuo, zašao za ugao i nestao s vidika. Džejk je ostao sam s otmičarem pored džinovskog stuba. Iz nekog razloga je izgubio želju za bekstvom. Podigao je neznančev cilindar. Ispregledao ga je i pružio vlasniku, sa snebivljivim osmehom.

Ovaj procedi kroz stisnute zube: „Rekao sam ti da nismo neprijatelji.“ Ustade, zgrabi šešir i nabi ga na glavu. „Tetka će ti objasniti o čemu je reč, ako mi ne veruješ.“

„Tetka...?“, odmahnu dečak glavom. „Kakve veze ona ima s ovim?“

„Nemamo vremena za objašnjavanje. Požuri za mnom!“ Visoki čovek je prišao gigantskom pijedestalu. Izvukao je

veliki ključ iz sakoa i udenuo ga u skriveni otvor u kamenu. Džejk se pitao šta to nepoznati čovek radi, sve dok u osnovi džinovskog spomenika nije opazio jedva vidljive obrise *tajnih* vrata.

Okrenuo je ključ i kamena vrata se otvoriše, uz škripu nevidljivog mehanizma. Iznutra je dopirala meka, drhtava svetlost baklje. Zadivljeni dečak je zaboravio na oprez. Iskrio je vrat da bi video šta se krije iza tajnih vrata i ugledao malu odaju i široke, spiralne kamene stepenice.

„Požuri! Požuri!“, dreknuo je nepoznati. „Unutra ćeš dobiti sve odgovore, uključujući i one o tvojim roditeljima.“

Džejk je nasmrt prebledeo. „Moji – moji roditelji?“, zamuckivao je. „Šta im se desilo?“

„Sledi me pa ćeš saznati.“

Prkosno je odmahnuo glavom. Nije ni mrdnuo. Duboko je udahnuo i progovorio najdubljim, najodlučnijim glasom. „Kidnapovao si me u parku Grinič. Ugurao si me u kola. Zaslužio si da robijaš. Hoću odgovore! Kao prvo, šta znaš o mojim roditeljima?“

Nepoznati je zakolutao očima. „Reći ću ti ako se skloniš s kiše i ako mi dozvoliš da se ratosiljam ovog upropašćenog odela.“ Pokazao je veliku poderotinu na sakou.

„Ali ko si ti?“, tvrdoglavo će dečak.

Nepoznati je staloženo odvratio. „Zovem se Džupitus Kol. Ne nameravam da ti naudim. Upravo suprotno, pokušavam da ti pomognem. Morali smo da te otmemo zato što je za tebe najbolje da pođeš s nama. Hoćeš li da kreneš sa mnom u podzemlje?“

Ekscentrični neznanac, tajna vrata i tajanstvene stepenice su probudili dečakov avanturistički duh. Ipak nije popuštao.

„Ne shvatam, šta je tamo dole?“

„Tamo je kancelarija. Kancelarija!“ planuo je Džupitus. „Videćeš šta je, ako pođeš!“ Šibao ga je gnevnim pogledom. „Da li shvataš da je ovo stvar života i smrti? Života i smrti.“

Nešto u njegovom pribranom i odlučnom nastupu je ulivalo poverenje. Strpljivo je pridržavao kamena vrata.

„Možeš da se vratiš kad god poželiš, ali ti garantujem da ti to neće pasti na pamet.“

Džejk je posmatrao odaju i spiralno stepenište. Gubio je bitku sa znatiželjom. „Zreo sam za psihijatra“, promrmljao je i prekoračio preko praga. Tajna vrata su se bučno zatvorila za njim. Vetar je zviždao spiralnim stepeništem.

„Sledi me“, tiho izusti Džupitus pre no što je počeo da silazi.

2.

LONDONSKA KANCELARIJA

Džupitus se hitro spuštao stepenicama. Bat njegovih koraka je tupo odjekivao u uskom tunelu. Džejk ga je sledio. Drhtava svetlost lampi na gas je obasjavala niz drevnih, zidnih slikarija. Izbleđeli i trošni murali su svedočili o događajima iz davnašnjih civilizacija Egipta, Asirije, drevne Atine, Persije, Rima, Vizantije, stare Indije, Otomanskog carstva i srednjovekovne Evrope. Džejk je bio očaran slikama kraljeva, heroja, raskošnih povorki, krvavih bitaka i istraživačkih putovanja.

„Naslikao ih je Rembrant“, objašnjavao je Džupitus bezizražajnim glasom, „kad se londonska kancelarija preselila ovamo 1667. godine. Da li si čuo za Rembranta?“

„Da, mislim da jesam...“

Elegantni otmičar ga je oštro odmerio.

„Hteo sam da kažem da mi se slike veoma dopadaju. Mislim na one stare, koje oživljavaju nekadašnji način života.“

Bio je zatečen sopstvenim rečima. Istina je da je voleo stare slike, ali je tu naklonost držao u tajnosti. Većina drugara iz škole – i svi neprijatelji – patili su od hroničnog nedostatka mašte. On je, s druge strane, često nalazio vremena da šmugne do galerije *Dalvič* da bi izbliza posmatrao slike. Zažmurio bi i zamišljao da je sred prizora na platnu, u drugoj epohi. Bezbednjaci kisela lica su ga često opominjali da se odmakne od slika, a on bi sačekao da odu pre no što bi se nanovo prepustio maštarijama.

Stigli su do čvrstih vrata u dnu stepeništa. Krasila ih je bronzana pločica sa simbolom koji je prvi put video u limuzini: starinskim peščanim satom, okruženim dvema planetama. Podsećao ga je na predstave atoma s časova fizike, na nukleus okružen elektronima.

Džupitus mu se obratio visokoparnim tonom: „Mali broj ljudi je stajao pred ovim vratima. Njihov život se, nakon prolaska kroz njih, nepovratno izmenio. Ovo je upozorenje.“

Džejk nevoljno proguta knedlu.

Džupitus je otvorio vrata i oni prekoračiše preko praga.

„Brzo ću se vratiti. Savetujem ti da sedneš ovde i da me pričekaj, tako nikom nećeš smetati.“ Pokazao mu je stolicu pored vrata i ušao u kancelariju. „Imamo pedeset minuta!“, povikao je i zalupio vrata za sobom.

Džejk se začuđeno osvrtao oko sebe. Odaja je podsećala na čitaonicu stare biblioteke u Griniču, tačnije na deo sa starim skupocenim knjigama i rukopisima, dostupan samo posednicima posebne dozvole. Imala je dva nivoa. Simetrične spiralne stepenice su vodile na sprat, ispunjen policama s drevnim tomovima. Opazio je bezbroj prozora na

tavanici, visoko iznad polica s knjigama. Kapci su treskali i škripali na vetru.

Centralno mesto u odaji je zauzimao golemi drveni sto, osvetljen titravim zelenim lampama, prekriven starim mapama, crtežima, rukopisima, planovima i nacrtima, pritisnutim izrazito upečatljivim globusima.

U sobi je vladala gužva. Ljudi u mornarskim uniformama su užurbano i veoma pažljivo pakovali opremu u drvene sanduke.

Oglušio se o Džupitusov savet da sedne. Oprezno je prišao dugačkom drvenom stolu. Nije skidao školsku torbu s ramena. Osmotrio je najbliži globus. Nikad nije video tako staro učilo. Imena zemalja behu ispisana staromodnim krasnopisom. Pronašao je Britaniju, smaragd u Severnom moru. Španija, ispod nje, pokrivala je golemu površinu veličine Azije. Usred Španije je bio izbledeli prikaz ponositog vladara. Amerika je je bila prekrivena šumama i planinama. Pažljivije je pogledao globus. Na dnu Atlantskog okeana, među bledim crtežima galija i delfina, ugledao je jedva čitljivi datum – 1493. godina.

„Molim vas, gospodine...“, promrmlja jedan od uniformisanih ljudi. Džejk se skloni u stranu a čovek pažljivo podiže starinski globus, pa ga pohrani u sanduk i obloži slamom. Potom ga zatvori i zakuca ekserima.

Džejk je posmatrao kako uniformisani nosi sanduk ka velikim otvorenim vratima na drugom kraju dvorane. Natovarilo ga je na kolica gde je već bilo nekoliko sanduka. Gurnuo ih je u hodnik iza vrata.

A onda mu je pažnju privukao dečak za stolom, u paravanima ograđenom prostoru. Imao je rumene obraze,

neposlušnu smeđu kosu i debele naočari, skrpljene lepljivom trakom. Nosio je smeđe odelo dostojno ekscentričnog profesora, iako je bio Džejkov vršnjak. Na ramenu mu je čučao strogi papagaj, mekog perja drečavih boja, od naranđaste do grimizne i tirkiznoplave.

Dečak je brzo kucao na spravi koja je podsećala na pišaću mašinu, iako je imala mnogo manje dirki, s čudnim znacima, umesto slova. Iz zadnjeg dela aparature je štrčala kristalna šipka slična anteni. Pištala je i zujala od električnog napona kad god bi dečak udario po nekoj dirci. Povukao je polugu na ivici mašine i nastavio da kuca.

„Oprostite. Zaklanjate mi svetlost“, obratio se Džejku ne dižući glavu s posla. „Nadrljaću, ako ovo ne pošaljem u sledećih pet minuta.“

Džejk je obišao sto. Bucmasti dečak ga je posmatrao. Navukao je naočari dublje na nos i nastavio da radi.

Tanjir pored mašine je bio pun ukusnih kolačića. Videvši kako je dečak s papagajem na ramenu pružio ruku i gurnuo jedan u usta, Džejku koji od ručka nije ništa okusio zakrča stomak.

„Posluži se, ako želiš.“ Kovrdžavom dečaku nije promaklo da je Džejk gladan. „Kolači su od krušaka i cimeta. Laki su kao vazduh.“

Džejk ga je zbunjeno posmatrao. Govorio je besprekornim, pomalo staromodnim naglaskom, kao spikeri na ozbiljnim radio-stanicama. Uzeo je jedan kolačić a napadno šarena ptica je pažljivo posmatrala kako ga grize.

„Da li je prijateljski raspoložen?“ upitao je i pružio ruku prema papagaju da bi je ovaj onjušio.

Pernati stvor pisnu kao ljuta guja. Nakostreši perje i zalepeta krilima, tako da Džejk uplašeno odskoči unazad.

„Gospodin Drejk nije preterano ljubazan prema strancima!“, napomenuo je vlasnik ptice. „Bio je spasilački papagaj na Mistiku. Poslušao bih savet gospodina Kola da sam na vašem mestu i seo na ponuđenu stolicu.“

Nastavio je da kuca i mrmlja sebi u bradu. Džejk se povukao do stolice, nedaleko od vrata. Papagaj, Gospodin Drejk, budno je motrio svaki njegov korak.

Razmišljao je o događajima od prošle nedelje. Do pre jednog sata se nije događalo ništa neobično...

Živeo je u nevelikoj kući, naslonjenoj na susednu, u ni po čemu znamenitom kutku južnog Londona. Kuća je imala tri male spavaće sobe, kupatilo i nedovršenu staklenu baštu. Bila je tu i radna soba, puna rashodovane kompjuterske opreme i isprepletanih kablova. Otac ju je u šali nazivao „sobom za komunikaciju“. Njegovi roditelji, Alan i Mirijam, imali su radnju s potrepštinama za opremanje kupatila u prometnoj ulici. Mirijam bi preko vikenda izmišljala i kuvala neukusna jela, dok se Alan bavio „uradi sam“ projektima. Majka je neumorno isporučivala zagorela i bljutava jela, a otac labavo postavljene cevi i nedovršene poslove, od kojih se po značaju isticala staklena bašta.

Njegova škola je bila na petnaest minuta od kuće, ako se ide preko parka Grinič. Nije bila ni naročito dobra a ni loša. U njoj je upoznao šaćicu zanimljivih ali i plitkoumnih, osvetoljubivih učitelja. Bio je veoma loš iz matematike, dobar iz geografije i izvrstan u košarci. S poletom je učestvovao na audicijama za školske predstave, ali nije dobijao značajnije uloge. Najviše se zanimao za istoriju, za moćne i misteriozne

ljude koje je upravo video na muralima – vladare i careve. Profesor istorije, na svu žalost, nije spadao među zanimljive učitelje.

Pre četiri dana je poslednji put video roditelje. Ostavili su mu poruku da na povratku iz škole svrati do prodavnice. Ali kad je stigao tamo, nije bilo nikoga. Čekao ih je.

Prodavnica opreme za kupatilo nije poslovala naročito uspešno. Pitao se kako njegovi roditelji sastavljaju kraj s krajem. Otvorili su je nedugo po njegovom rođenju i odonda su se borili da ne potonu. Seća se da im je jedna od brojnih nezadovoljnih mušterija jednom skresala u oči: „Jednostavno nemate ukusa za keramiku!“

Džejk se u dobroj meri slagao s nezadovoljnicima. Mirijam, koja je upravljala prodavnicom, stvarala je neprekidnu zbrku. Neprestano je gubila papire i račune, a ponekad i čitave kade. Alan je uglavnom radio na terenu. Nadgledao je vazda haotični proces instaliranja opreme. Otac je bio visok, dobro građen muškarac. Njegovom sinu se činilo da nije stvoren za motanje po urednim, perifernim kupatilima, ne samo zbog krupnog rasta, već i zbog iznijansirane i neobuzdane ličnosti, koja nadmašuje takav život.

Dve osobe su utrčale u prodavnicu, dok je čekao u izložbenom salonu.

„Tu si, dušo“, prozborila je Mirijam pokušavajući da ukroti raskošne tamne uvojke. Bila je privlačna žena, maslinaste puti, slične sinovljevoj. Zračila je šarmom. Imala je krupne oči, duge, izvijene trepavice i mladež boje meda, u uglu usana. Alan je bio krupan i svetloput, s gustom plavom kosom i senkom brade. Izgledao je kao da će se svakog časa obešenjački osmehnuti.

„Doživeli smo pravu katastrofu kod Dolores Devize. Odvodne cevi nisu bile valjano spojene“, uzdahnula je Mirijam posmatrajući supruga. „Morala sam da joj vratim novac.“

„Mogao bih da ih montiram godinu dana, ali Dolores Devize nikad ne bi bila zadovoljna odvodnim cevima!“

Posle neizbežne pauze su se zakikotali iz sveg srca. Imali su zarazni smisao za humor. Bilo šta je moglo da potakne provalu zdravog smeha, ali ništa nije moglo nadmašiti nadmene bankarske službenike ili pokondirene tikve poput Dolores Devize. Nikad nisu očajavali, radije su se smejali nevoljama.

Majka mu se obratila: „Imamo nešto da ti kažemo.“ Nastojala je da zvuči raspoloženo. „Moraćemo da se izgubimo na nekoliko dana.“

Čuvši to, silno se razočarao. Majka je, međutim, pokušala da sve okrene na šalu. „Ja sam kriva – pobrkala sam datume. Idemo na sajam u Birminghamu. Te priredbe su nepojmljivo dosadne, ali moramo da ih posećujemo. Što bi rekao naš računovođa – *obavezni ste da proširite lepezu ponude.*“

„Granit i peščar su sad u modi“, dodao je Alan.

„Polazimo danas – pravo iz radnje.“ Pokazala je na crveni kofer iza šaltera. „Rozi će te pričuvati, u našem odsustvu. Odgovara li ti to, dušo?“, tiho ga je upitala.

Pokušao je da klimne glavom, ali je to više ličilo na sleganje ramenima. Roditelji su, pre tri godine, počeli da posećuju sajmove. Ispocetka su putovali jednom godišnje, ali su ove godine odsustvovali već dva puta. Oba puta su ga o polasku obavestili u poslednji čas.

„Vraćamo se u petak po podne!“, s osmehom reče Mirijam dok je prolazila rukom kroz sinovljevu gustu kovrdžavu kosu. „Uživaćeš u našoj nepodeljenoj pažnji.“

„Računaj na iznenađenja“, umeša se otac, „i to velika!“

Majka ga je zagrlila i čvrsto privila uza sebe. „Toliko te volimo!“ Izmigoljio se iz njenog zagrljaja, ali ga baš tad kad je namestio školski sako otac zgrabi u medveđi zagrljaj.

„Čuvaj se, sinko“, rekao mu je. Zvučao je kao otac iz holivudskog filma.

Iščupao se iz očevih ruku. „Hvala vam. Dobro se provedite“, promrmljao je ne gledajući u njih. Izleteo je iz prodavnice i našao se na vetrovitoj ulici.

Stigao je do parka Grinič i seo na klupu. Ostao je tamo sve dok nije počelo da se smrkava. Grizla ga je savest što se nije valjano oprostio od roditelja, ali je želeo da ih kazni.

Posle jednog sata se predomislio. U trenu im je oprostio i osetio neodoljivu potrebu da se vrati pre no što odu. Jurnuo je ka radnji, dok mu je srce bubnjalo u grudima.

Zakasnio je. Zatekao je zaključanu prodavnicu i pogašena svetla. Crveni kofer je nestao.

Kao što mu je majka rekla, Alanova sestra Rozi je došla da brine o njemu. Mnogo je voleo tetku. Bila je ekscentrična, otvorena duha i veoma zabavna. Uvek je nosila zvečće narukvice, koje je kupovala na svojim mnogobrojnim putovanjima po svetu. Rado je komunicirala sa strancima i njemu je uvek govorila: „Život je kratak. Nastoj da se dobro zabavljaš!“

Bilo mu je lepo u njenom društvu. Ovog petka po podne je pojurio niz školske stepenice. Žurio je da se što pre vrati kući i vidi s roditeljima. Ponovo je žurio preko Griniča. Čitava panorama Londona otvarala se pred njim. Video je kako se iz pravca horizonta primiču preteći mastiljavi oblaci.

Žurio je sve dok ga Džupitus Kol i vozač Norland nisu zaskočili iz senki kod Kraljevske opservatorije.

Tek posle nekoliko dana će saznati da se nisu slučajno pojavili tamo gde je 1668. godine gospodin Huk, iz novoosnovanog kraljevskog društva, radio na povezivanju prostora i vremena. Susret s Džupitusom i Norlandom bio je veoma svež događaj. Sedeo je u neobičnoj dvorani i čekao da mu se život, kako mu je Džupitus najavio, „nepovratno“ promeni.

Vrata Džupitusove kancelarije su se iznenada otvorila. „Možete da uđete, gospodine Džouns“, jezgrovito se oglasio.

Ustao je i prišao vratima. Zastao je kao ukopan, pa se osvrnuo za sobom i primetio kako svi zure u njega. Brzo su pognuli glave i nastavili da se bave svojim poslovima, a on je ušao u Džupitusovu kancelariju.